ANUL V. - No. 10.
15 Martie 1929.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazitar
şi în Românul necinstit şi înstrăinat!“

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine“
Apare la 1 şi 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul ţării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. LAZAR ISAICU

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
CLUJ, STRADA B O B N-rul 7

TIPOGRAFIA „ARDEALUL“
STR. MEMORANDULUI Nr. 22

ANUL V. — Nr. 10 279052 Cluj, 15 Martie 1929

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine"

Liga Apărării Naţionale Creştine.

Organizarea membrilor neînscrişi.

Statutul „Frăţiilor"

INTRODUCERE

Neamul românesc e atins de o grea boală parazitară, care îl va aduce curând la peire, dacă nu i se opune cu toată hotărârea.

Paraziţii noştri sunt Jidanii. Iar armele lor ucigătoare sunt *Viţiile*.

Ei ne omoară prin Alcoolism.

Ei ne împiedecă să ne înmulţim, prin *Desfrâu*.

Ei ne-au răpit toate mijloacele de traiu (comerţul, industria, agricultura, cerealele, lemnele, petrolul, etc.), ne jupoaie prin camătă şi prin tot felul de escrocherii, şi ne lasă săraci, muritori de foame, în ţara cea mai bogată din lume.

Ei caută să ne subjuge, — prin organizaţiile lor sociale şi politice: *Cahalul, Franc-Masoneria Socialismul, Comunismul*, — şi să ne facă să fim robii lor.... după cum au făcut cu nenorociţii de Ruşi.

Ei ne urăsc de moarte, — ne alterează cultura (prin presă, literatură, artă), — şi ne ponegresc pretutindeni.

Noi Românii trebue să ne apărăm viaţa noastră şi a copiilor noştri şi, astfel, suntem datori să intrăm cu toţii în *Liga Apărării Naţionale Creştine*, care *nu e un partid politic*, ci o Asociaţie naţionalistă, *deasupra tuturor partidelor*.

L. A. N. C. cuprinde două feluri de Membri (Statut Art. 5):

1. *Membri înscrişi*, cari luptă în cadrele organizaţiei, luând parte la toate acţiunile L. A. N. C.

2. *Membri neînscrişi*, cari voesc sau sunt siliţi, pentru diferite motive, să stea în afară de organizaţia formală a L. A. N. C. dar cari îi aparţin sufleteşte, şi înţeleg ca în limitele puterilor şi situaţiei lor, să sprijine, ca buni Români, scopurile ei generale, româneşti şi creştine.

In această din urmă categorie intră şi bunii Români cari s'au înscris în diverse partide politice, — înainte chiar de înfiinţarea L. A. N. C., — dar cari recunosc şi ei necesitatea luptei de apărare a naţiei româneşti, primejduită de parazitismul Jidanilor.

In vederea participării la această luptă comună, a tuturor Românilor — în orice situaţie s'ar găsi — membri neînscrişi ai L. A. N. C., formează „*Frăţii*".

Statut

I. *Recrutarea şi Organizarea „Frăţiilor"*

Art. 1. — „Frăţiile" se constitue liber din iniţiativa proprie, şi sunt autonome şi independente una de alta.

Prima Frăţie, de 12 persoane, formează „*Frăţia Centrală*".

Fiecare din cele 12 persoane, la rândul lor, recrută, printre cunoscuţi, alţi membri, — formând astfel 12 Frăţii.

Şi aşa mai departe.

Fiecare din aceste noi Frăţii are ca Şef pe Membrul care a recrutat-o.

Art. 2. — Numărul membrilor dintr'o Frăţie poate varia între 3 şi 12.

Când numărul membrilor recrutaţi, de aceeaş persoană, trece peste 13, — cei ce sunt în plus se constituesc într'o a doua Frăţie, care poate să îşi păstreze Şeful.

Art. 3. — Nimeni nu poate fi admis ca Frate, înainte de vârsta de 21 de ani.

Tinerii, dela 14 ani în sus, vor forma *frăţii de educaţie*, în cari vor rămânea până la majorat.

Doamnele, neînscrise în Ligă, constituesc Secţii deosebite, cu aceeaş organizaţie.

II. *Indatoririle Membrilor.*

Art. 4. — Membri „Frăţiilor", sunt datori:

1. Să înveţe a cunoaşte Chestia jidănească, citind şi — recitind publicaţiile de propagandă scrise de Conducătorii Ligii.

2. Să răspândească aceste învăţături printre cunoscuţii lor:

a) procurându-le publicaţiile de propagandă şi îndemnându-i să le citească cu atenţie;

b) ori, — dacă nu ştiu carte, — citindu-le şi explicându-le ei înşişi, aceste broşuri.

3. Să adune cât mai mulţi aderenţi.

4. Să sprijine elementul românesc în contra tendinţelor cotropitoare ale Jidanilor.

5. Să dea votul lor candidaţilor L. A. N. C. la alegerile parlamentare, judeţene, comunale, etc., — căci aceştia lucrează pentru binele naţiei româneşti.

6. Să nu cumpere şi să nu vânză nimic la Jidani, — ferindu-se de ei ca de ciumă. Să nu intre niciodată, — nici ei, nici familiile lor, — în prăvăliile şi mai ales în cârciumele jidăneşti. Să nu se împrumute dela cămătari jidani.

7. Să se aboneze la organul central al L. A. N. C. „Apărarea Naţională".

Art. 5. — Şefii „Frăţiilor", sunt datori:

1. Să activeze propaganda.

2. Să strângă dela Membri cotizaţiile şi costul publicaţiilor şi să le trimeată Centrului.

3. Să stimuleze şi să coordoneze munca „Frăţiilor" lor.

4. Să îndrumeze formarea altor „Frăţii".

III. *Propaganda.*

Art. 6. — Propaganda se adresează tuturor Românilor, în primul rând, ţăranilor agricultori, negustorilor, meseriaşilor, funcţionarilor, profesioniştilor liberi — muncitorilor din regiunile miniere şi petrolifere, din Porturi, dela Căile Ferate, de prin Uzine, Fabrici şi Ateliere, etc., cari sunt bântuiţi mai cu osebire, de molima Comunismului jidănesc — şi în deosebi, *tinerimii din şcoli*, care trebue neapărat educată şi îndrumată pe calea cea bună şi dreaptă a doctrinei şi pro-

gramului L. A. N. C.: *Hristos, Regele, Națiunea, România Românilor*.

IV. *Centralizarea Frățiilor*.

Art. 7. — „Frățiile" au ca misiune principală să se întindă asupra țării întregi.

Art. 8. — Membri fiecărei „Frății", stau în legătură numai între dânșii. Șeful „Frăției", este singurul organ de comunicare cu Frăția Centrală, iar Frăția Centrală, este singurul organ de comunicare a Frățiilor cu organizația L. A. N. C.

Șefii Frățiilor, lucrează personal și direct, fiindu-le strict interzis să întocmească liste de membri, Procese-Verbale, sau alte scripte de orice fel, cari nu pot avea nici un scop, întrucât „Frățiile" sunt organizații autonome, și libere, restrânse la membri lor, cari se cunosc și nu au nevoe de acte ca să poată lucra, ci numai de înțelegeri verbale.

Art. 9. — Șeful „Frăției" Centrale, sub supravegherea căruia lucrează toate Frățiile din România, și căruia au a i se adresa orice comunicări, este Vice-Președintele L. A. N. C. Prof. Dr. N. C. Paulescu (Strada Calonfirescu 17, București).

Rezoluția Președintelui Suprem.
APROBAT
A. C. Cuza.

Din sufletul mare al României mici

Un act de patriotism al parlamentarilor din 1868. „Expunerea de motive a proectului de lege pentru regularizarea stării Jidovilor în România" păstrează după mai bine de-o jumătate de veac o dureroasă actualitate

„De aceea spusa voastră era sfântă și frumoasă
Căci de minți era gândită și din suflet era scoasă"
M. Eminescu

Documentul de mai jos, pe care cu tot spațiul restrâns al revistei, îl publicăm în întregime, constitue o strălucită dovadă despre existența pericolului jidovesc, negat cu atâta înverșunare de politicianii inconștienți, dar prevăzut cu o claritate desăvârșită de fruntașii generației trecute, cari întemeiând România mică, au încercat să o îngrădească cu toate mijloacele posibile de apărare.

„Expunerea de motive și proectul legii pentru regularizarea stării Jidovilor în România" prezintată Camerii de către 31 deputați printre cari marele istoric, erudit cunoscător al chestiei jidovești, B. P. Hajdeu (poate chiar autorul expunerii?) are, în afară de însemnătatea politică, și o mare valoare științifică, condensând în câteva pagini, o documentată tratare a problemei jidovești în tot complexul ei. Socotim că facem un real serviciu cetitorilor noștri, dându-le posibilitatea să cunoască istoricul document isvorît din patriotismul deputaților din 1868:

„Năvălirea Jidanilor

Năvălirea Jidanilor în România și mai cu deosebire în partea României de sus, a luat proporții așa de mari în anii din urmă, încât a înspăimântat populațiunile române, căci ele se văd inundate de către un neam ostil și separat, care tinde la înființarea unei naționalități străine alături cu cea românească și opusă intereselor acesteia.

Indiferentismul de până acum, față cu această tăcută cucerire a tărîmului nostru economic și național, a produs perturbațiuni profunde în economia statului, care se agravează pe toată ziua mai mult; căci blândele moravuri ale poporului român, liberala-i ospitalitate precum și ușurințele de traiu din țară, solicită necontenita năvălire a Jidovilor de prin Statele vecine în astfel de proporțiuni, încât ei formează astăzi o populație flotantă de mai bine de 500.000 suflete.

Privind acest fapt, numai din punctul de vedere al proporțiunii numerice, simțim cât de amenințătoare este pentru România o colonie compactă de 500.000 suflete (astăzi sunt 3.000.000 N. R.), care crește necontenit și asupra căreia nici o influență locală sau socială a mediului în care trăesc, nu are cea mai mică înrâurire. Și aceasta provine din cauză că neamul jidovesc se deosebește de Români prin origină, moravuri, limbagiu, tradițiuni, religie și morală; și mai cu seamă fiindcă el stărueste cu încăpățînare a se ține izolat de societate, ferindu-se de orice fuziune cu alte neamuri străine lui.

Un monstruos monopol economic

Considerând, că din punctul de vedere economic această nepăsare a produs fatale rezultate, fiindcă s'a tolerat constituirea unui monstruos monopol în mijlocul societății române, care a distrus cu desăvârșire comerțul și mica noastră industrie Jidovii au ajuns acum a fi nemijlociți domni ai piețelor noastre de comerț. Efectele coalițiunii acesteia în ordinea economică sunt frapante mai ales în Moldova, unde acest neam s'a substituit, comercianților și partisanilor indigeni prin toate urbele fără excepțiune, străbătând chiar și în comunele rurale: Substituțiune care a provocat daune necalculabile în mecanismul nostru economic, pentrucă prin ea s'a izolat diferitele stări sociale, prin un corp străin— rebel ori și cărei solidarități cu populațiunea locală — și care statornicindu-se între noi în număr impunător, a sdruncinat tot echilibrul forțelor naționale.

Munca poporului desfășurându-se în aceste condițiuni anormale nu mai produce acum efectele-i binefăcătoare. Comerțul acaparat fiind de către Jidovi, foloasele muncii — ale cării rezultate, numai, concursul diverselor operațiuni comerciale, ajung a reînapoia societății cu deplinătate sacrificiile ce ea a făcut pentru a produce — sunt derivate din cursul lor, pentrucă capitalurile rezultând din comerț, care în trecut fructificau în mâinile Românilor și reveneau prin mii de canaluri să alimenteze iarăși sorgintele producerii, fiind sustrase din cercul activității naționale și înstrăinate, rezultă acea enervare și inerție care se simte astăzi pretutindeni.

Secarea vitalității forțelor poporului

Concentrarea, capitalurilor noastre în mâini străine pe lângă pericolul economic — pentrucă din astă cauză s'a desființat, chiar ideia puținței unei concurențe, a produs un alt rău care atinge foarte mult ordinea morală a Statului Român. Posesori ai unor sume imense și naturalmente înclinați la exploatarea celor de alt neam, deprinși de instinctul lor predomnitor al rapacității, Jidovii s'au dat la practicarea uzurei fără nici o reținere și cu atâta generalitate încât au desmoștenit mii de familii avute și le-au redus în mizerie. U-

zura a devenit o plagă fioroasă care s'a lățit peste tot corpul social și care seacă forțele vitalității poporului din însăși a lor sorginte.

Criza monetară

De asemenea monopolizarea aceasta a capitalurilor este cauza cea mai naturală a crizei monetară de care este bântuită de atâția ani țara, și intensitatea ei crescândă și persistența crizei este încă o nouă probă a gradului de zdruncinare în care a ajuns economia Statului: într'adevăr numai atunci este echilibru între diferitele forțe ale unui Stat, când prin îmboldirea concurenței naturale toate operațiunile de producere și de schimb se fac în mod de a corespunde intereselor în joc: adică, când prețul lucrurilor produse, ale agriculturei și ale industriei, este reprezentarea aproximativă a foloaselor ce trage societatea din posedarea lor.

Parazitul intermediator

Societatea este interesată să întindă și să înmulțească puterea mijloacelor sale și din desvăluirea acestei mișcări active rezultă o stare de prosperitate, de progres și de bun traiu general de care se folosesc și individul și Statul. Când însă se interpune între producător și consumator un grup isolant de paraziți străini, cari cu încetul pe tăcute, monopolizează totul și apoi prefac prețurile nu după jocul natural al ofertei și al cererii, ci după buna voință; atunci activitatea este lovită de o atonie omorâtoare, afacerile stagnează, inițiativa individuală amorțește și se stinge, căci lipsește putința luptei și conștiința isbândei. Dominatorii ne mai având înainte-le nici o stavilă, ne mai simțind nici o opunere care să precumpănească instinctele lor, crează nevoi și crize factice, ei se ingeniază în căutarea și descoperirea tuturor mijloacelor de extorsiune, până și în mizeria poporului, pentruca să mulțămească acea nemărginită a lor lăcomie pentru câștig; căci mizeria este productivă și mănoasă pentru cei ce au neomenia de a specula. Astfel se naște în curând cea mai strașnică și mai neîmblânzită din toate tiraniile; tirania banului care atunci când se exercită de străini asupra unui popor, îi nimicește toate mijloacele de desvoltare, îi împiedică avântul tuturor aspirațiunilor generoase, îi înmormântă pe nesimțite viitorul său.

Progresele coalițiunii jidovești au mers așa de departe până de a monopoliza și obiectele de băutură și alimentare publică.

Monopolul alcoolului

In Moldova specula acestor obiecte este un comerț exclusiv jidovesc, încât pe lângă scumpirea fără rațiune a alimentelor publice în timpi normali, această acaparare a produs efecte dezastruoase în timpii de lipsă generală. Clasa muncitoare este cea mai amenințată de lăcomia monopolizatorilor care întrebuințează mii de falsificări și mixturi vătămătoare sănătății publice.

O asemenea stare de lucruri este cu atât mai revoltătoare cu cât Românii sunt constrânși a se nutri cu alimente și băuturi preparate de Jidovi: pe când acestia din urmă refuză cu dispreț obiectele de alimentare preparate de Români calificându-le de triff-necurate.

Considerând că din punctul de vedere financiar, Jidovii fraudă și jefuesc Statul, pentrucă ei prin mii de manopere și subterfugii se sustrag sistematic dela contribuțiunile și impozitele ce datoresc Statului pentru protejarea ce el le dă persoanei și averii lor.

Considerând că din punctul de vedere național, Jidovii sunt periculosi pentru poporul român, atât pentru numărul lor cel mare de 500.000 suflete, cât și pentru rezistența lor la orice fuziune cu rassa indigenă.

Istoria ne dovedește într'un mod cert că Iudaismul are de caracteristică predominațiunea și escluzivismul cel mai aprig.

Jidanii nu se asimilează

Această înclinare înăscută a naturei lor a fost cauza puternică, care i-a făcut să reziste pururea și să se păstreze neschimbat, curs de 20 de secoli, în mijlocul națiunilor: astfel noi vedem că nici timpul, nici forța lucrurilor sau a împrejurărilor sociale ale desvoltării popoarelor, creștine, n'a putut înrâuri asupra neamului jidovesc, spre a-i clinti în ceva tradițiunile-i seculare.

Jidovii, siliți de nevoie se supun exteriormente autorității statelor nejidovești, dar niciodată ei nu pot consimți a face parte integrantă din ele. Ei nu pot șterge din sufletul lor ideia Statului Jidovesc, idee care, la orice ocazie, o vedem reesind forte și rivace din toate acțiunile lor zilnice: și aceasta se înțelege ușor, căci Jidovii nu sunt numai o sectă religioasă, ei sunt mai cu seamă expresiunea unor particularități indelebile de rassă și a unor credințe invincibile de naționalitate. De aceea Jidanul din Spania, din Englitera, din Franța, din Polonia, — nu e nici Polon, nici Francez, nici Englez, nici Spaniol; el este Jidov întocmai ca și protopărinții săi din timpii biblici.

Contopirea popoarelor nu se operează prin simple relațiuni de conlocuire și de comerț, — ci prin amestecarea sângelui și prin apropierea sentimentelor. Aceasta este imposibil cu Jidovii, căci tendințele și interesele lor fiind pururea fixate, nu în Statul unde trăesc, ci afară de orice Stat nejidovesc, ei sunt împinși de o forță instinctivă a sta izolați în mijlocul popoarelor între care viețuesc. Ei simt că nu pot face cauză comună cu popoarele crestine, căci le sunt diametral opuși în toate. Din contră s'a observat că ori și unde se transportă în mic sau mare număr — prin însuși efectul ființei lor, — ei întroduc germenul distrugerii și al disoluțiunii, pentrucă tendințele lor sunt de a se înălța pe ruina tuturor. Ei se cred deslegați de recunoștința către popoarele ce le-au dat ospitalitate, „pentrucă" Jidovii le privesc ca usurpătoare; și astfel fac uz de toate mijloacele spre a ajunge la redobândirea drepturilor de supremație și de dominație asupra universului, drepturi pe care ei cred că le aveau asigurate prin anticul lor pact religios.

Imoralitate comercială

Considerând că din punctul de vedere comercial, Jidovii au compromis negoțul României, în afară și înăuntru, prin fraudele ce întrebuințează și mai cu seamă prin un sistem organizat de falimente de rea credință, prin ajutorul cărora ei se sustrag dela angajamentele ce au contractat și ruinează pre acei cari le-au deschis credite, sau care au tovărășie de comerț și de speculațiune cu ei.

Considerând că din punctul de vedere politic Statul nu este o ficțiune abstractă, ci este expresiunea unei individualități naționale care se întemeează prin ideile, credințele, sentimentele, moravurile și tra-

dițiunile unui popor; și că pentru acest motiv Statul este imperios chemat să caute mijloacele de desvoltare a forțelor poporului și să dirige activitatea lui în sensul spiritului său național.

Fructele activității unui popor sunt cu atât mai simțite cu cât națiunea lui va fi mai compactă și mai concentrată; când însă o națiune se lasă a se fracționa și a se izola în diferitele sale părți prin alte grupe străine și eterogene, unitatea națională se întunecă; și atunci când unitatea națională se periclitează, însăși existența poporului este lovită în inimă: pentru că în asemenea caz și libertățile publice ajung a fi niște adevărate chimere. Statul român are mai înainte de toate misiunea de a întări societatea română, de a veghea cu neadormire asupra intereselor ei, și de a o sovgarda de înrâuririle ce-i pot aduce vătămări.

Contra intereselor Statului

Și atunci când credințele și aspirațiunile unora sunt, contrazicătoare intereselor sale naționale, Statul are dreptul de a făuri garanții puternice pentru împiedecarea răului, căci dacă Statul s'ar conduce de spiritul de cosmopolitism și ar căuta să subordoneze altor interese străine și izolate, interesul predominător al conservațiunii poporului său, s'ar nega pe sine însuși, ar comite o crimă de lesnaționalitate.

Considerând că din punctul de vedere religios, e de prisos a se invoca toleranța în favoarea Jidanilor, dela un popor care n'a persecutat pe nimenea în confesiunea sa, nici chiar în timpii istorici.

Exclusivism neîmpăcat

Jidovii cu atât mai mult nu pot invoca toleranța, cu cât religiunea lor este cea mai exclusivă și cea mai asupritoare: căci Jidovismul nu numai că nu admite pre nimenea în sânul familiei sale religioase, dar condamnă unei uri și prigoniri perpetue, pe oricine nu este din neamul lui Izrael.

Acest neîmpăcat exclusivism, înrădăcinat în sângele rassei Jidovilor, alimentează necurmatul războl, ce ei au declarat înaltelor idei morale, de care sunt pătrunse toate instituțiunile Statelor creștine și care sunt fundamentul moral al societății noastre civile. Mai cu seamă în cazul de față principiul toleranței, nici nu poate avea rațiune de a fi invocat, fiindcă religiunea majorității este blândă și umană, pe când din contră, religiunea unei fracțiuni de sectari străini este intolerantă și sălbatică, până într'atâta încât consideră Societatea întreagă ca impie și sacrileagă, și menține cu strictețe pe adepții săi într'o stare de rezbel permanent, cu populațiunea care i-a admis în sânul ei. Jidovii privesc timpul ce-l petrec între celelalte popoare ca un timp de expiațiune, de încercare și de exil, și pe locuitorii țărilor între care sunt răspândiți, îi consideră ca pe niște inamici. Așteaptă momentul făgăduit în care se vor constitui iarăși ca națiune distinctă; căci așa-i îndeamnă religiunea lor, făcându-i să întrevază perspectiva unui viitor strălucit, când în fine numai ei vor domina toată omenirea.

Statul judaic

Pentru noi este un fapt constatat care rezultă din toate împrejurările acestea, precum și din stăruința tenace cu care Jidovii se înrădăcinează și se înmulțesc în România: este faptul că încearcă de a înființa aci Statul judiac, care înseamnă prima realizare a ideilor lor de predominare asupra popoarelor creștine.

Religiunea Jidovilor este obstacolul cel mai mare care-i face să reziste la contopirea cu neamurile ortodoxe, pentrucă această religiune este totodată și o constituțiune politică și socială, care urmărește pe individ în toate acțiunile sale și în toate epocile vieții lui. La Jidovi legea religioasă este și legea civilă și viceversa: Statul și Biserica formează un tot care se concentră în cuvântul „Judaism". De aceea nici un Jidov nu se poate deslipi de acest Stat în Stat teocratic, căci atunci el în acelaș timp ar fi nevoit a se lăpăda și de Biserica sa. Aceasta-i cauza pentru care ori și unde se află Judaismul, el este forțat de a forma Stat în Stat.

Judaismul ca religiune nu poate rămânea într'o stare de mijloc; el trebue să fie ori dominat, ori dominator. Căci el este un cult special, care nu admite în sânul său decât numai pe urmașii lui Abraham, privind restul omenirii ca afară din lege.

Jidanii nu pot cere drepturi

Statul român este tolerant prin liberul exercițiu al tuturor cultu-rilor, însă el nu poate să treacă cu vederea cuprinsul moral al unei asemenea religiuni, ale căror dogme sunt antisociale și cari tind a surpa interesele lui cele mai de căpetenie.

Considerând că din punctul de vedere al „legalității", Jidovii nu pot cere drepturi egale cu Românii, pentrucă ei nu vor să se desbrace de excluzivismul lor secular și să se supună în mod leal la sarcinele și îndatoririle societății moderne, ci din contră, ei vor să conserve întreg individualismul lor de rassă distinctă și separată și să aibă beneficiul egalității drepturilor. Ei vor într'un cuvânt, să fie tratați frățește de către aceia pe care ei îi tratează, ca pe niște inamici implacabili. Judaismul nu poate deci reclama dela Statele creștine beneficiul principiilor lor egalitare, când ei nu le pot oferi reciproc.

Beneficii, dar și sarcini

Dreptul scris este o manifestațiune a conștiinței naționale, de aceea numai acei cari prin purtarea lor știu a se identifica cu interesul națiunii și a se face folositori societății în sânul căreia trăesc, au cuvânt a reclama beneficiile ei, fiindcă consimt a se supune fără precugetare la sarcinile ei, formând o comunitate intimă cu poporul care le-a dat ospitalitate. Statul însă nu este silit sub nici un pretext de a sacrifica unei fracțiuni totalitatea, căci atunci ar acorda unei neînsemnate minorități dreptul de asuprire asupra marei majorități, aceasta ar constitui cea mai revoltătoare nedreptate.

Deptul de apărare

Așadar precum un popor are dreptul de a se apăra contra invaziunilor armate ale inamicilor existenței sale, tot așa are dreptul de a se apăra și contra inamicilor săi, când aceștia nu-și vădesc prin forme violente scopurile lor, caută însă a perturba liniștea sa, a dezorganiza forțele sale de desvoltare, a distruge unitatea națională; atunci el este dator să opună scutul legii oriunde prosperitatea publică este amenințată.

In urma acestor considerațiuni, dacă voim să ne folosim și de învățămintele timpilor mai depărtați de noi, spre a lămuri pe deplin această chestiune, găsim destule documente istorice, care dovedesc că tocmai în epocile, în care Europa era cuprinsă de spiritul celei mai aprige intoleranțe religioase, strămoșii noștri dădeau un binevoitor

azil tuturor asupriţilor, fără distingere de confesiune religioasă.

Pământul Românilor din străvechea vreme a fost refugiul celor prigoniţi, Jidovii s'au folosit şi ei de ospitalitatea şi deplina noastră folosinţă. Străbunii noştri însă, căutau să concilieze avânturile lor generoase, cu garanţele şi siguranţele necesare liniştii şi bunului traiu al poporului român, pe care nu voiau să-l lase expus la eventualităţile unei generozităţi neprevăzătoare [1]).

Legătura de sânge

De aceea bătrânii noştri Domnitori români, primind pe Jidovii fugăriţi de către barbarii lor vecini, dându-le libertate deplină în ţară, le puneau în vedere, că numai cei ce-şi varsă sângele pentru acest pământ, pot invoca alte drepturi decât drepturile de oaspe! că sunt învoiţi a se ţinea separaţi de societatea română — după cum le prescrie legea lor — dar că tocmai pentru aceasta nu pot cere beneficiile unei societăţi, căreia nu-i pot da compensaţiuni echivalente. Prin urmare Jidovii erau nişte oaspeţi pe cari Românii primindu-i în sânul lor le-au pus şi condiţiile, cu cari pot să trăiască aici în linişte şi libertate. De aceea noi vedem că atunci când ei abuzau de azilul ce li se acordase şi supărau pe Români prin fraude, Domnitorii erau siliţi să-i expulzeze afară din ţară [2]).

Astfel au stat Jidovii până în timpul Domniilor fanariote, când ţara trecând prin o nouă fază politică, pe lângă alte multe nenorociri, a ajuns la deplorabile consecinţe economice. Românii pierzând dreptul guvernării lor de sine, şi sentimentul naţional distrugându-se sistematic de către Domnitorii cei noi, ţara lor a devenit teatrul invaziunilor şi a ocupaţiunilor armate şi economice ale tuturor străinilor.

Istoria invaziei jidoveşti

Dela această epocă datează şi începutul prosperării Jidovilor, cari erau atraşi de câştigurile erei de corupţie ce se inaugurase. Jidovii s'au înmulţit în proporţiune directă cu decăderea crescândă a societăţii române şi cu umilirea poporului. Insă imigraţiunea jidovească a luat un adevărat avânt dela anul 1828 — după invaziunea moscovită — când ţara sguduită de tot felul de suferinţe, a ajuns la o nepomenită mizerie: pe lângă care s'a adăogat şi introducerea de noi vicii şi statornicirea unui sistem biurocratic corupt. Astfel încât Jidovii, al căror număr abia se urca înainte la 25.000 suflete, merg sporind din an în an, şi la 1844 [1]) *se urcă la 55.000, la 1854 la 160.000* [2]), *şi astăzi la mai bine de 500.000 suflete, adică în perioada anilor 1844—1854, cifra medie anuală a imigraţiei este de 10.500 suflete, şi în perioada anilor 1844—1867 media anuală se urcă la 26.154. Cifrele acestea au o elocinţă irezistibilă, căci corespund cu scăderea forţelor noastre economice, cu desnaţionalizarea târgurilor Moldovei, cu monopolizarea comerţului României, cu împuţinarea numerarului şi creşterea crizelor financiare, cu înmormântarea averii fonciare a ţării sub o enormă datorie hipotecară.*

Decăderea Moldovei

Starea morală şi materială a Moldovei, a ajuns la un grad de decădere care se poate asemăna doar numai cu acea a Galiţiei şi Podoliei care zac sub povoara hidoasei opresiuni judaice.

Considerând că atât legile anterioare cât şi cele posterioare regulamentului organic, coprind deosebite dispoziţiuni prin care se regulează situaţiunea Jidovilor în România.

Aşa la anul 1804, D-tru Moruzi, printr'o dispoziţiune administrativă către dregătoriile ţării, arată supărările ce se cauzează locuitorilor de către arendaşii jidovi, şi opreşte pe aceştia de a lua arenzi, de moşii.

Legi de apărare

Codicele Calimah prin paragr. 1430, opreşte pe Jidovi de a cumpăra proprietăţi imobile la ţară.

La anul 1830 Divanul Judecătoresc al Moldovei, fiind consultat, de pot Jidovii lua moşie în arendă, au opinat că pe „temeinicul obiceiu al ţării" ei nu pot lua moşie în arendă.

Regulamentul organic, deşi introdus sub influenţa şi dictatul Rusiei, cu toate acestea a respectat obiceiurile ţării în această privinţă, şi între alte dispoziţiuni relative la Jidovi, este şi oprirea lor de a se stabili la ţară ca arendaşi de moşie.

Legiuirile Obsteştii Adunări a Moldovei din 1843, opreşte pe Jidovi de a locui prin sate şi de a ţine cârciumi şi hanuri pela drumuri.

De asemenea manualul administrativ, coprinde mai multe dispoziţiuni în privinţa vagabonzilor jidovi, îndatorând autorităţile locale şi acelea de frontieră de a-i isgoni din ţară: cerând pentru alţi Jidani un capital bănesc, exerciţiul unei meserii onorabile şi o garanţie suficientă pentru asigurarea comunei unde se aşează, că nu se vor abate la fapte vătămătoare intereselor cetăţenilor.

Manualul administrativ secţ. IV. şi V., vol. I, pag. 511—529.

In fine legea din 20 August 1865 relativă la drepturile străinilor domiciliaţi în România, recunoaşte dreptul de a cumpăra proprietăţi, nemobile numai străinilor creştini; prin urmare Jidovilor şi după această lege li se interzice dreptul de a cumpăra proprietăţi, atât în comunele urbane cât şi în cele rurale.

Lipsa de sancţiune

Legiuitorul din 1864, cu toate că predominat de influenţa unor idei cosmopolite, periculoase naţionalităţii române, n'a cutezat să nesocotească sentimentul general, întinzând beneficiile legii şi la Jidovi.

Toate aceste legiuiri, atât cele din regulamentul organic, din manualul administrativ, cât şi cea din 1864, au toată puterea lor, dar printr'o interpretare greşită, acei ce au condus guvernul şi acei ce au avut misiune de a le aplica, le-au lăsat în negligenţă, sau că n'au voit a le aplica. De altă parte Jidovii n'au încetat de a întreprinde felurite maşinaţiuni, pentru a se sustrage dela prohibiţiunile acestor legi; şi aceasta a provenit din cauza lipsei unui mod de sancţiune a unui mijloc de a preveni pe contra-venitorii legii.

Stavila nouă pericolului

Bazaţi pe aceste consideraţiuni, bazaţi pe legile consuetudinare şi pe legile pozitive ale ţării, şi având în vedere că toate aceste legiuiri au fost dictate de o necesitate imperioasă pentru garantarea Românilor de exploatarea jidovească şi înlăturarea pericolelor ameninţă-

---

[1]) Archiva istorică a României. Chrisovul lui Ştefan Vodă cel Tânăr din 1525, pag. 55 tom. I, anul 1865.

[2]) Ibidem. Chrisovul lui Petru Vodă cel Şchiop din anul 1790, pag. 172, vol. I.

[1]) Notices statistiques sur la Moldavie par N. Soutzou pag. 67.

[2]) Lucrările statistice din 1850—1860 publicate de Direcţia centrală a Minist. de Interne al Moldovei anul 1861 pag. 189.

toare naționalității noastre, având în vedere că și legiuitorii celorlalte țări s'au găsit nevoiți să pună stavile relelor ce cauzează Jidovii și văzând iminența pericolelor, cari învălue poporul român, atât în privirea economică cât și în cea națională și care ne impun datoria, ca cât mai curând, să aducem remediu eficace unei stări de lucruri care se agravează neîncetat, subscrișii au onoare a propune reprezentațiunii naționale următorul proect de lege:

Proect de lege
pentru
Regularizarea stării Jidovilor din România

Art. 1. — Jidovii nu se vor putea statornici în comunele urbane fără autorizația consiliilor comunale.

In comunele rurale nu se pot stabili Jidovii sub nici un pretext, fie chiar temporal.

Art. 2. — Jidovii cari vor contraveni art. precedent se consideră de vagabonzi.

Consiliul comunal decide și face a se lua măsurile necesare pentru trimiterea vagabonzilor la urma lor.

Art. 3. — Jidovii nu pot avea proprietăți imobile, nici urbane, nic rurale.

Vânzarea și cumpărarea de atari imobile, făcută Jidovilor, este de drept nulă și prețul se prevede 2/3 în folosul institutelor de binefacere locale și 1/3 în folosul denunțătorului.

Art. 4. — Acei, cari vor înlesni călcarea dispozițiunilor de mai sus, se vor condamna cu pierderea drepturilor politice dela trei la zece ani și cu o amendă de 20% din valoarea lucrului cumpărat.

Art. 5. — Jidovii nu pot ține în arendă moșie, cârciumi, mori, poverne, poduri, vii, suhaturi, grajduri de îngrășat vite, stâne, nici hanuri și hoteluri pela drumuri.

De asemenea ei nu pot fi antreprenori pentru vre-o afacere de a Statului, de-a comunelor, sau de-a oricărei case publice.

Art. 6. — Autoritățile nu vor primi nici o cerere, făcută de către Jidovi, pentru socoteli de tovărășie sau alte afaceri cari ar înlătura dispozițiunile art. 5.

Art. 7. — Jidovii, spre a putea face comerț, negoț sau trafic, sunt datori să aibe biletul de autorizare special dela autoritățile comunale, unde își au domiciliul.

Acei ce nu se vor supune acestei dispozițiuni se vor amenda dela 300 lei noi.

Autoritățile nu pot da curs unei reclamațiuni pornită de vre-un Jidan, care nu va avea acest bilet de autorizare.

Art. 8. — Comerțul cu obiecte de hrană și băutură pentru creștini, este interzis Jidovilor.

Ei pot, însă, vinde aceste obiecte coreligionarilor lor.

Pentru orice abatere dela această prohibițiune culpabilul va fi supus la o amendă dela 100—600 lei noui; iar în caz de recidivă se va retrage biletul de autorizare.

Dispozițiuni generale.

Art. 9. — Toate comunitățile și comitetele jidovești tolerate și autorizate până acum prin diferite urbe, sunt și rămân desființate dela publicarea legii de față.

Art. 10. — Toate legile, ordonanțele, decretele și regulamentele, contrazicătoare acestei legi, sunt și rămân desființate dela promulgarea ei. *Dr. Fătu, președinte*

Subscrișii: Iancu Negură, D. Pruncu, N. Voinov, Ion G. Leca, A. D. Holban, Petru Suciu, Costin Brăescu, I. Străjescu, C. Corjescu, D. Tacu, Ion Agarici, A. Haret, A. I. Gheorghiu, I. Lerescu, V. Vidrașcu, I. Lateșiu, M. Rufu, Casian Leca, S. F. Robescu, C. Morțun, D. Soarec, A. Cilibidache, D. Cristea, Isăcescu, K. Dimonisie, P. Chenciu, L. Eraclide, A. Lăzărescu, I. Codrescu, Hajdău.

(Pe lângă aceștia au mai aderat declarând în Cameră, Țanu deputat de Focșani și D. Lupașcu)".

Am reamintit cititorilor noștri documentul istoric, publicat acum cinci ani în această revistă, ce purta numele *Acțiunea Românească* (No. 3. din 1 Dec. 1924), pentruca marele public românesc, comparând preocupările parlamentarilor din 1868 fixate mai sus, cu preocupările parlamentarilor din 1929, fixate în proectul de reformă administrativă, respins de Inalta Regență, să se inspire din trecutul curat și măreț al României de ieri, privind cu disprețul cuvenit peste epigonii național-țărăniști de astăzi; și pentru a face să răsune — ca un *memento mori* — în conștiința fruntașilor politici din România întregită adevărul de o crescândă gravitate a expunerii magistrale din 1868.

I. C. Cătuneanu.

Un necrolog. . .

Dăunăzi, a avut loc la Iași, înmormântarea lui *Moritz Wachtel,* care a fost cel mai bun și cel mai credincios urmaș alui Izrael.

Despre trecutul și despre începuturile lui negustorești, puțini sunt cei cari au cunoștință; tot ce știe lumea de aci din Iași și mai ales cea creștină, este că, el era cel mai bogat Evreu din Iași, dacă nu și chiar din întreaga Moldovă.

Banca Moldova, al cărui director și proprietar era, a știut s'o ridice la așa perfecțiune și desvoltare, încât birourile ei au nevoe azi de un personal de peste 200 de funcționari, dintre care *numai 4 sunt Români și creștini,* restul toți, sunt tot Români, însă dintre cei făcuți de noua Constituție.

La *fabrica de frânghie,* din strada *Oastei,* care este tot proprietatea sa și care deasemenea îi poartă numele, lucrează în prezent aproape 300 de lucrători — bărbați, femei și fete — și toți aceștia sunt numai Români și creștini adevărați; iar personalul superior de conducere, în cap cu directorul ei, sunt... tot Români, dar din cei noi, făcuți după războ...

Averea lui Moritz Wachtel, câștigată prin banca Moldova, care are o mulțime de sucursale răspândite prin diferite orașe ale țării, prin fabrica de frânghit și prin o mulțime de alte și diferite întreprinderi de tot felul — se zice — că, se urcă la câteva sute de milioane, dar... toată, absolut toată această colosală avere este strânsă și adunată numai în decursul vieții lui Wachtel și numai din țara românească și în special din nenorocita de Moldovă, azi — precum se știe — stoarsă de străini, ca o lămâe și ajunsă la o grea cumpănă.

Este adevărat că, decedatul Moritz Wachtel a ajutat — pe ici-colea, și cam de ochii lumii — și câte unele instituțiuni de binefacere creștinești și românești, dar preocuparea lui principală și sufletească, totdeauna a fost statornic îndreptată, către semenii săi, pentru care a făcut nu numai însemnate danii, dar chiar și adevărate sacrificii.

Acum 2 ani cu ocaziunea trecerii prin Iași alui *Nuhăm Socolov,* trimis de Cahal în calitate de *conducător al comitetului central executiv a organizației universale sio-*

niste, adecă *primul ministru al statului universal jidovesc exteritorial*, Moritz Wachtel a fost acela care — independent de marea colectă bănească ce i-a oferit pentru instituţiunile din Palestina — a stăruit din răsputeri, de i s'a făcut o primire mai mult decât regească, mai mult chiar decât aceea a unui cap încoronat, la care Socolov nu se aştepta, după cum el singur a mărturisit-o la grandiosul banchet, ce i s'a oferit, de către *Comisariatul regional al fondului naţional evreesc din Iaşi* şi dela care n'au lipsit nici toate autorităţile locale oficiale !...

Bunul Dumnezeu a voit ca, înmormântarea lui Moritz Wachtel, să aibă loc într'o sfântă Duminecă, când termometrul — ca nici odată — era scoborât la 30 grade sub zero. Cu toate acestea lumea care l-a condus până la locaşul de veci, forma o mare de capete, ce nu încăpea în lungul stradelor Lăpuşneanu şi Păcurari ; iar armata care i-a dat onorul, era pe jumătate îngheţată de frig şi de ger cumplit.

Intre rubedeniile mai apropiate, ce urmau catafalcul şi carele cu flori, în cap era marele prim rabin din Bucureşti Dr. *Niemerover*, venit anume ca să-i citească ultimele rugăciuni. Alături de el se afla şi primarul Iaşului d. *Osvald Racoviţă*, care în discursul său funebru pe lângă toate meritele ce i-a scos în relief, a promis solemn că, pe viitor *strada Oastei*, ce duce la cazarme şi spre fabrica de frânghie, va purta numele de *strada Moritz Wachtel*, promisiune, care azi este şi îndeplinită !...

Coreligionarii lui Moritz Wachtel văzând gestul mai mult decât mărinimos al primarului de Iaşi, s'au adunat imediat într'o consfătuire intimă, în care au decis, să facă o adresă de mulţumire primarului Racoviţă şi apoi, ca să nu rămână ei mai prejos, au hotărît, să-i ridice şi un monument, însă nu aici în ţara în care Moritz Wachtel a adunat averea, ci în *Palestina*, la care el s'a gândit chiar dela naştere şi până în ceasul morţii.

Consfătuitorii gândindu-se că, Palestina este cu totul lipsită de păduri, care să primenească aerul, ca să contribue la fertilitatea solului şi în acelaş timp să vină şi în ajutorul, cetăţenilor izraeliţi de acolo, fripţi de arşita soarelui şi îmbâcsiţi de praful pe care vânturile îl aduc din deşertul Arabiei, s'au hotărît — zic să-i ridice un *monument viu, o pădure*, care să crească chiar în *Erezizrael* şi care să se numească : *Pădurea Moritz Wachtel !* Apoi făcându-se socoteala cheltuelii, s'a stabilit că, un pom până să se poată prinde bine şi până să înceapă, a se întări bine acolo — în Erez—, ar costa cam 300 lei şi subscripţiile au şi început deja şi la care — să sperăm — va contribui şi primarul Iaşului....

Şi Doamne ! Când te gândeşti, câţi Domnitori, câte Domniţe, câţi boeri şi jupâniţe, toţi Creştini şi Români din neam în neam, nu şiau testat *întreaga lor avere* de codri neumblaţi, de moşii în întindere de sute de mii de fălci, cu toate cele ce se găseau pe ele, pentru biserici, spitale şi diferite alte aşezeminte de binefacere şi despre care cine îşi mai aduce oare aminte azi?! Afară de bătrânul profesor Ghibănescu şi alţi câţiva moşnegi, care au apucat din tinereţe obiceiul de a mai scutura din când în când praful de prin cele biblioteci, uitate prin unele magherniţe şi care când şi peste unele vechituri, scrieri, dau şi peste unele nume, cărora le turbură somnul şi linişte de veci ! . . ., care alţii îşi mai amintesc de ei ? . . .

Apoi fiind că odată cu Moritz Wachtel şi tot în aceeaş zi, s'a înmormântat în cimitirul izraelit din Iaşi şi bogătaşul *Nathan Grünspan*, membru marcant al partidului naţional-liberal şi care deasemeni a lăsat urmaşilor săi câteva zeci de milioane, adunate cu multă trudă şi sudoare depe urma *morii* din strada Păcurari, ce-i poartă numele şi pe care toată viaţa nu l-a preocupat decât grija, ca moara lui să nu peardă, în care scop mereu cerea formal primăriei, să-i ridice preţul făinei, până când azi, costul unei pâni negre, în compoziţia căreia intră şi toate gunoaiele şi scuturăturile, a ajuns o adevărată pacoste pe capul celor săraci şi nevoiaşi, n'ar fi oare — zic — cazul ca, primăria Iaşului, să eternizeze şi acestuia memoria *botezând o stradă cu numele lui ?*

Şi apoi, dacă e vorba, să ne *civilizăm şi să ne modernizăm*, rupând cu trecutul, ce rol mai pot avea în Iaşi numiri de strade ca : *Lăpuşneanu, Ghica Vodă, Cuza Vodă*, ori *Ştefan cel Mare*, toate vechi de când mama focului, şi nu le-am înlocui cu numiri noi şi reale, botezându-le cu nume alese, după ale noilor Români făcuţi de noua Constituţie alui Vaida-Voevod, cel mai mare în ţară, dintre francmasoni ?

Doamne, apără-ne, căci fără ajutorul Tău, eu tare mă tem că, bărbaţii noştri de stat — şefi ai diferitelor partide politice — în curând ne vor sili, să ne uităm şi limba strămoşească şi să grăim în cea jidovească ! !

General *Tarnoschi*,
— Iaşi. —

Colonizarea Jidanilor basarabeni în Banat.

Gazeta jidovească „Temesvári Hirlap" din 17 Febr., informează pe cetitorii săi, că de câteva zile a pornit o adevărată emigrare a Jidanilor din Basarabia, în Bănat, în special în oraşul Timişoara, şi mărturiseşte, că Jidanii de aici au adăpostit peste 200 familii de refugiaţi.

Ne-am tot mirat, când zi de zi am văzut tot mai mult furnicând pe frumoasele străzi ale Timişoarei, tipuri scârboase şi degenerate de perciunaţi puturoşi şi sdrenţoşi, cu barbă încâlcită, unsuroasă şi infectă, dând un aspect palestinian acestui oraş civilizat.

Coloanele ziarului „Temesvári Hirlap", desleagă enigma, prin informaţia de mai sus. Nici mai mult, nici mai puţin, Jidanii timişoreni, organizaţi în puternicul lor Sanhedrin Francmasono-Talmudic, au început să colonizeze Timişoara creştină, cu cea mai infectă specie de oameni : cu neamurile lui Troţchi, Zinoviev şi Bella Kun, cari au ridicat un monument lui Iuda Iscariotianul, la Kiew (Rusia). Aceşti păduchi veniţi aici, spre întărire fraţilor lor, au de gând să ridice şi pe malul canalului Bega, o a doua staue lui Iuda, vânzătorul de D-zeu.

Puternicul Sanhedrin din Timişoara, izbeşte cu pumnul în faţă demnitatea românească şi dovedeşte, că pe aceste plaiuri ale lui Decebal, el, Iuda, este stăpân şi dictator.

Românul basarabean, moldovean, care vine la Timişoara ca să muncească pentru o bucată de pâine, este alungat dela fiecare uşă de fabrică sau întreprindere. Urmează apoi sinistrul rol al poliţiei, care i-

mediat îl deține și în baza legii vagabondajului, îl excortează la vatră.

In baza celor de mai sus, constatăm, că față de aceste două sute familii de vagabonzi jidani, nu se aplică legea vagabondajului.

Incepe o sistematică colonizare de Jidani, în Timișoara și ne mirăm, cum de nu văd și nu aud nimic gazetele românești, de aici.

Atragem atenția autorităților competente asupra pericolului acestei colonizări, care înseamnă a alunga pe Români din Timișoara și a descoperi un important punct dela granița țării, dând drum liber invaziilor tuturor fraților lui Bella Kun și Lenin, din țările învecinate unde le arde pământul sub picioare.

In numele Românilor, cari își iubesc Țara și Banatul, protestăm în contra acestei tolerante oarbe, care se aseamănă cu un act de trădare de patrie și rugăm autoritățile competente să facă dovada patriotismului lor neprecupețit și să expulzeze imediat aceste lipitori.

De teama, să nu ne pierdem răbdarea, așteptăm ca d-l Vaida, Ministrul de Interne, al României, să-i trimită fără amânare de unde au venit.

A. Țieranu
Timișoara.

Din „Svastica Banatului“, No. 9 din 24 II—1929.

Glas de preot din Banat.

Deschizători de drumuri

In numărul 5, anul V, din 1 Ianuarie 1929, al revistei Infrățirea Românească, s'a publicat o declarație a preoților români din județul Târnava-Mare, prin care aceștia protestează, că acest județ curat românesc a trebuit să aleagă de senator pentru parlamentul României-Mari, un Jidan cu numele Schöpkéz, pentru motivul că partidul național-țărănesc și mai ales pentrucă guvernul național-țărănesc, prezidat de domnul Maniu, a impus candidatura numitului circumcis alui Iuda.

Declarația din chestiune ar fi fost intitulată „*Ascultați glasul preoților*“, și nu mă îndoiesc că această declarație de protestare contra unei stăpâniri uitată de sine, ar iscăli-o cu aceeaș revoltă legitimă, toată suflarea românească dintre Nistru și Dunăre și dela Tisa păn' la Mare.

La cetirea acestei declarații și a comentarului scurt și la înțeles al revistei „Infrățirea Românească“, fără să vreau, m'am dus cu gândul la marii deschizători de drumuri ai României întregite, și cu toată stăruința îl rog și pe domnul Maniu și pe toți sfetnicii Lui, să urmeze cu gândul acelaș drum al trecutului, hai să zicem dela străbunul Traian și până la fericitul poet Iosif, care purtat de geniul acestui neam creștinesc și românesc cu cuvintele de foc „*Treceți batalioane Carpații*“, trimite armata română să-și elibereze frații din Ardeal. Domnul Maniu, descendent fericit al lui Bărnuțiu, al cărui glas a tunat ca tunetul pe Câmpia Libertății la Blaj, în anul 1848, să-și aducă aminte de cuvintele fulgerătoare ale marelui său unchiu, despre libertate și despre naționalitate; să-și aducă aminte de spiritul vizionar al profetului poet Andreiu Mureșan, care-și cheamă neamul la înțelegere, la frăție, la înfrățire „*Pe voi vă nimiciră a pismei răutate... Iar noi pătrunși de sfânta libertate jurăm că vom fi pururea frați.....*“; să-și aducă aminte toți sfetnicii, mai cu seamă ai domnului Maniu, și de blestămul asupra vânzătorilor „*De fulgere să peară, oricare s'ar face vânzător*“.

Da, deschizători de drumuri, putea și are timp încă să fie domnul Maniu, cu toți sfetnicii, cu întreaga suflare românească dintre Nistru și Tisa, dacă-și aducea aminte de apelul, care a fost să fie și va fi imnul și marșul redeșteptării naționale și care se cuprinde în cuvintele înt'ripate ale entuziasmului „*Români din patru unghiuri, Uniți-Vă în cuget..... Strigați în lumea largă că Dunărea-i furată prin intrigă și silă, viclenie, uneltiri*“. Veniți-Vă în fire toți câți îndreptați cărările istoriei unui neam fără noroc, ca să nu Vă ajungă blestămul marelui Eminescu din Doina lui, care și pietrile le mișcă, căci nu se poate să nu se înfioreze și cei mai fără simțire, la cuvintele lui „*Cine-a îndrăgit străinii, mâncai-ar inima câinii*“.

Da, toți să ne ducem cu gândul în trecut, ca să-și poată continua neamul, patria noastră, drumul ce ni l-au croit suferințele neamului, calea desemnată de toți, de toți deschizătorii de drum, până în marele prezent, și până la si mai marele viitor.

Să ia aminte toți cari răspund înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, să nu păteze acest drum, să nu fie mestecători de otravă ai vieții, ai sufletului neamului și ai patriei.

Iosif Caragea,
Preot în Mărcina, jud. Caraș.

O nedreptate

Carol Chendi neobositul comisar de siguranță din Cluj, a fost mutat la Salonta-Mare. Sub direcțiunea d-lui Eugen Bianu, acum câteva luni fost inspector general al siguranței în Ardeal, Chendi, a descoperit un formidabil complot comunist, având concursul unui însemnat număr de agenți, puși la dispoziția sa de d-l inspector general și în acelaș timp concursul prefecților de poliție din întreg Ardealul. Neobositul și disciplinatul comisar față de superiorii săi a lucrat zi și noapte pentru descoperirea tuturor elementelor subversive cari subminau țara. Aceasta a făcut-o la ordin și din dragoste față de pământul strămoșesc. Pentru unul dintre cei aduși de Chendi în fața instanțelor militare, pentru Aradi Victor au depus favorabil persoane, cari azi dețin portofolii ministeriale. Convingerea domniilor lor a fost, că Aradi Victor, un vizionar, nu știu de ce nuanță, nu este vinovat. Foarte bine. Comisarul și-a făcut datoria așa cum i-a dictat simțul de funcționar disciplinat și în acelaș timp simțul de bun Român. Cum s'a terminat procesul o știm; Aradi Victor a scăpat, o parte din comuniști au fost condamnați așa dupăcum i-a judecat de culpabili, Consiliul de războiu din Cluj. Comisarul Chendi și-a făcut datoria; după verdict a stat la dispoziția șefilor săi pentru noi ordine. Din datele adunate de Chendi, siguranța generală oricând mai poate scoate mult ce interesează viitorul patriei.

După o muncă așa de asiduă, apreciată de superiorii săi, în loc să fie avansat sau decorat, i s'a propus mai întâiu mutarea la Cahul, și deoarece s'a lamentat ca un copil, a fost forțat să plece la Salonta, nu știu în ce grad.

Domnul Ministru de interne să studieze dosarul acestui om, care considerat după munca și devotamentul care l-a depus, nu trebuia să fie mutat peste voia lui.

Combinaţia dintâiu, trimiterea la Cahul a fost direct contra intereselor statului; să trimeţi un funcţionar din mediul, pe care-l cunoaşte, pe care l-a studiat, într'o parte a Ţării, unde nu cunoaşte limba şi nici metodele de acţiune ale acelora, pe cari trebue să-i supravegheze.

Excelenţa Voastră, Domnule Ministru, reveniţi asupra acestei nedreptăţi, reintegraţi funcţionarul ce şi-a făcut datoria aşa după cum i s'a ordonat. Dacă aveţi lipsă de el, vă va servi cu acelaş devotament şi credinţă, cum a servit şi pe alţi titulari ai departamentului pe care-l ocupaţi.

Domnule Bianu, Domnia Ta cunoşti omul. Sub mâna şi îndrumat de ordinele şi sfaturile Domniei Tale a scociorât mulţimea de subversivi, cari tindeau la distrugerea patriei iubite de noi toţi.

Fă-i Domnia Ta raportul de reparare a nedreptăţii; credem merită o distincţie, nu o persecuţie.

Aşteptăm....

Dr. L. Isaicu.

Moţii şi colonizarea

Se cunosc plângerile Moţilor pentru modul cum o parte din ei au fost colonizaţi în condiţiuni dezastruoase şi cum alţii deşi îndreptăţiţi au fost respinşi dela colonizare, scutindu-se pe căi nelegale moşiile străinilor dela frontiera de vest, unde urmau să fie colonizaţi. Cazul tipic al scutirii moşiei Abaţiei de Mölk (Austria) l-am subliniat şi noi, de mai multe ori în această revistă. Moţii s'au plâns, într'o delegaţie de 5 inşi actualului Ministru de Domenii, D-lui I. Mihalache, şi nefiind primiţi au lăsat în mâna subsecretarului de stat, D-lui Aurel Dobrescu, următorul memoriu:

„Domnule Ministru,

Domnule Preşedinte al Comitetului Agrar,

Din domeniul Abaţiei de Mölk (mănăstire de călugări catolici din Austria), s'au scutit de sub expropriere în comuna Marghita, jud. Bihor, pe urma hotărârei Comisiei de Ocol dela 10 Septembrie 1922 şi a hotărârei Comisiei judeţene No. 794/1922, precum şi a hotărârii Comitetului Agrar No. 540 din 1924, anexată în copie-extras, împotriva legii agrare din Transilvania, care reclamă, că domeniul acestei Mănăstiri din străinătate şi persoană morală de interes public, cum sunt toate mănăstirile cari susţin biserici, în cazul de faţă şi pe cea din Marghita, şi colegii monahale, şi pe titlul de absenteistă, să fie în întregime expropriată, au fost scutite, zicem peste 3000 jugăre, sub pretextul de drenaj [1]*).*

Indreptăţiţii şi comuna Marghita au fost profund jigniţi de această călcare de lege şi această jignire s'a repercutat şi la Moţii colonişti prezumtiv, din comunele Albac, Horea-Arada, Scărişoara, şi Bălceşti. In această situaţiune comunele din urmă, prin delegaţi, au înaintat la Maiestatea Sa Regele Ferdinand, Regele Ţăranilor, sub No. 2390, la 8 Dec. 1925, un memoriu redactat de subsemnatul cu doleanţele lor dovedind cu cele 3 anexe originale, dintre cari unul îl alăturăm în copie, că domeniul din chestiune nu este drenat, deci prin o constatare falşă şi eroare gravă s'a dat hotărârea de scutire, deşi pentru Moţii, cari erau destinaţi a fi colonizaţi la Frontiera de Vest, cât şi pentru statul Român, colonizarea acolo este şi rămâne de interes obştesc.

Memoriul înaintat Maiestăţii Sale Regelui Ferdinand I-iu, a fost trimis prin cabinet, Ministerului de Domenii şi Agricultură şi deacolo repartizat Casei de împroprietărire, unde se află dosarul şi unde chestiunea litigioasă a Marghitei şi a Moţilor colonişti, deşi s'a adăugat raportul consilierului agricol Paul Bogdan, azi directorul Camerei Agricole în Cluj, care şi el a constatat, că nu există drenaj, nici până astăzi nu a fost soluţionată.

Aceasta e cu atât mai mult de regretat în vederea legalităţii, fiindcă nici ancheta ordonată la intervenţia subsemnatului, în 15 Iulie 1927, prin D-l subsecretar de stat Cipăianu, căruia subsemnatul prin un memoriu i-a dovedit că Ministerul de Domenii pe temeiul falşului şi a erorilor grave faptice e dator să solicite, nefiind legat de termin, casarea hotărârilor comitetului agrar şi a instanţelor inferioare, nu s'a executat şi chestiunea a rămas tot în aer până în ziua de azi, dând dovada forţelor oculte, ce operează în această chestiune.

Iată de ce invocând tot motivele de mai sus, ne adresăm către sentimentul Dv. de legalitate şi dreptate, să binevoiţi a ordona o anchetă severă şi urgent, executând-o încât se poate în persoană; pentru a se dovedi, că drenaj nu există pe moşia din Marghita, deci scutirea şi sub raport faptic şi sub raport juridic s'a făcut cu făţişa încălcare a Legii Agrare şi în consecinţă Ministerul de Domenii şi Agricultură precum şi Dv. ca Preşedinte a Comitetului Agrar, să binevoiţi a solicita casarea tuturor hotărârilor aduse în această cauză, în fond pentru falş şi erori grave şi în formă pentru motivul că afişarea la comisiunea Judeţeană nu s'a efeptuit conform legii şi nu s'a dresat cuvenitul proces-verbal, luând măsuri legale ca întreaga moşie a Abaţiei de Mölk din Marghita să fie împărţită conform convenţiei alăturate la îndreptăţiţii comunei Marghita şi coloniştii Moţi, fiind aceştia muritori de foame şi reclamând interesele superioare ale statului Român, colonizarea cu Moţii, la frontiera de Vest.

In acest scop din urmă, delegaţii anexează în original 4 tablouri de colonişti, sub 3, 4, 5, 6, iar sub 7 şi 8 procura dela Marghita cu convenţia, precum şi procura dela Scărişoara, Alba şi Horea-Arada şi Vă rugăm D-le Ministru şi Preşedinte al Comitetului Agrar, să primiţi asigurarea înaltei noastre stime şi consideraţiuni.

Cluj, la 24 Ianuarie 1929.

(s.s.) *Dr. Amos Frâncu*
Advocat, Apărătorul Moţilor.

8 anexe, 2-ă copii, 6 în original.
Delegaţii comunelor: Albac, Horea-Arada, Scărişoara şi Bălceşti".

„Infrăţirea Românească".

[1]) In această chestiune, rezolvită prin Comitetul Agar, aflăm că a funcţionat ca advocat pentru Abaţia Mölk (Austria) D-l Tony Iliescu, fost vicepreşedinte al Senatul liberal, prezidând şedinţa Comitetului Agrar în acel proces D-l C. Nicolaescu, fost Preşedinte al Senatului liberal.

Fiecare Român cu suflet curat să nu uite a se abona la această revistă, care luptă pentru scăparea Neamului de liftele jidane!

Ar fi timpul ca cei ce-au suferit pagube de către bandele jidano-maghiare, în anul 1918-19, să fie despăgubiţi barem acum după zece ani.

Au trecut zece ani, de când bandele jidano-maghiare, cari se retrăgeau din calea bravei Armate Române, au încercat să pună rezistenţă în strâmtoarea Văii Crişului, la Ciucia. In drumul lor, mai ales dupăce au fost alungaţi şi din Cluj, s'au dedat la sălbătăcii, maltratând în chipul cel mai barbar şi omorînd în chinurile cele mai grozave, pe oricine le cădea în cale, jefuind gospodăriile Românilor şi dând foc la ce nu puteau duce cu ei.

După instalarea Autorităţilor Româneşti pe acestea plaiuri, s'au făcut cercetări din partea lor, s'au dat ordin ca fiecare cetăţean care a fost păgubit, să-şi facă declaratie, pe cari declaraţii Primăriile le-au înaintat Prefecturilor respective, promiţindu-li-se celor păgubiţi, că vor fi despăgubiţi, văduvelor şi orfanilor, că vor primi ajutoare şi aşa mai departe. De atunci au trecut zece ani; Guvernele ce s'au perindat la cârma ţării de atunci şi până azi, n'au avut nici atât timp liber, ca să se cugete câteva minute şi la soartea nenorocită a văduvelor şi orfanilor, a căror părinţi, fraţi şi soţi, s'au jertfit pe altarul Patriei pentru făurirea României-Mari.

Guvernele trecute, nu s'au putut ocupa de această chestiune, aveau altele mult mai importante, pentrucă, în revoluţia din 1918/19 au căzut jertfe numai Românii, ei mai pot aştepta, că aşa sunt învăţaţi. Nu pot aştepta însă alţii, bunăoară Jidanii, pe ei au trebuit să-i despăgubească la moment, ca nu cumva să se supere căci vin alegerile şi vai de partidele politice, cari se pun rău cu ei.

Despre felul cum au fost despăgubiţi Jidanii cu ocazia manifestărilor studenţeşti, Jidanii au făcut o bună afacere: pentru câteva geamuri sparte, au primit mai multă despăgubire decât ajungea casa întreagă. Se chiar vorbeşte pela noi, că un Jidan care era pe pragul falimentului, numai mulţumită manifestărilor studenţeşti, a scăpat de faliment. Iată ce se vorbeşte: Jidanul Y. ne mai putându-şi suporta datoriile, îşi face casa de vânzare pentru suma de şaptesute mii lei; la câteva zile după aceasta vin studenţii; îi sparg câteva geamuri şi răstoarnă câteva mobile, pentru cari se spune, că a primit despăgubire optsute mii lei. Cu această sumă Jidanul nostru şi-a plătit toate datoriile, i-a mai rămas şi parale, ca să-şi poată continua negoţul.

Cu Jidanii toate guvernele trebue să se poarte bine, că de nu apoi se supără şi: sau nu votează cu ei în alegeri, sau merg şi se plâng la „Liga Naţiunilor“!

Românii însă n'au unde să plânge, iar la alegeri trebuie să voteze cu guvernul, că de nu, face cunoştinţă cu baioneta şi patul puştii jandarmului, când fac alegerile partidele oligarhice, sau cu ciomagul gărzilor cetăţeneşti, când alegerile sunt făcute de guvernele democratice.

Cu toate cele de mai sus, aceşti Români din părţile noastre, au deplină încredere în actualul guvern, a cărui membri în majoritate sunt din ţinuturile alipite, cari cunosc deaproape suferinţele şi pagubele cauzate de bandele de mai sus, şi cari fără întârziere vor lua măsurile necesare ca şi aceşti Români, barem acum după zece ani să fie despăgubiţi.

Ioan L. Potra
Bologa — jud. Cluj.

Coresoondenţa din Sighetul Marmaţiei.

Din Maramureşul stăpânit de Jidani şi politiciani

Jidanii nu respectă repausul duminical, preoţii nu intervin pentru salvarea prestigiului creştinesc; dar în schimb rabinii s'au puus pe lucru, căci dacă un Român are o neînţelegere cu un Jidan, Românul merge la rabin şi îşi spune necazul ce îl are cu Jidanul, rabinul invită pe Jidan şi pe Român şi-i împacă.

Dece rabinii sunt simpatizaţi? Să-mi răspundă preoţii, suntem în scumpa noastră ţară sau suntem în Palestina mică din România Mare. Vom vedea şi de înmormântările din comunele: Iapa şi Giuleşti.

Prea Sfinţiilor Voastre lăsaţi-Vă de partidele politice. Lăsaţi-Vă de certele pentru demnităţi, reveniţi la menirea ce o aveţi; salvaţi pe sărmanii Români necăjiţi, din ghiarele politicianismului şi cămătarilor. Aduceţi-Vă aminte de răposatul preot. . . . din comuna Slatina, care şi sub era maghiară a avut în Sfânta biserică, prapurii aşezaţi după tricolorul naţional românesc; făcea politică Sfinţia Sa, dar nu politică de partid ci politică naţională. Dar politicianii noştri, Prea Sfinţiile Lor, care au fost şi sunt senatori, au trebuit şi trebue să fie la înălţimea lor, pentru prestigiul sfintei noastre biserici şi a demnităţii Sfinţiei Lor, să nu li se ştirbească nimic din demnitate.

Prea Sfinţia Ta Senator Balea, susţine anchetele ce sunt în curs contra Jidanului notar Tabac Simion din com. Dragomireşti, care a defraudat comuna cu sute de mii de lei. In fruntea denunţurilor e Zubascu Grigore, un venerabil Român, fost aderent înfocat al naţional-ţărăniştilor, pe care i-a părăsit. Luaţi aminte. Ne incumbă sarcina să curăţim ţara de Jidani şi jidoviţi.

Zaharia Manolache
— Sighet —

Prigoniri în epoca „legalităţii".

Se ştie că în aşa numita epocă a legalităţii, s'a pornit mai ales din partea Ministrului de Interne, o serie de prigoniri contra funcţionarilor de carieră, cari nu fac nici o politică. Intre aceştia corespondentul nostru din Abrud numără şi pe D-l Avram Vesa, primpretorul de acolo, pe care D-l Ministru de Interne Vaida, în mod telegrafic, în ajunul Crăciunului, l-a mutat la Vinţul de jos, fără nici un motiv plausibil. Toate comunele din plasa Abrud, cu mii de iscălituri, au protestat la D-l Ministru Vaida şi din aceste proteste publicăm pe acela al comunei fruntaşe Roşia-Montană:

„D-Sale,
Domnului Ministru de Interne
în Bucureşti.

Subsemnaţii locuitori în comuna Roşia-Montană, judeţul Alba, fără deosebire de neam şi lege, aflând de transferarea D-lui Dr. Avram Vesa, facem trista constatare, că s'ar face o mare nedreptate poporului din plasa Abrud, dacă nu s'ar reveni asupra acestei transferări. Şi iată de ce:

Calitățile sufletești cu care este înzestrată persoana D-lui Dr. Vesa, precum și pagina istorică înscrisă în istoria neamului, în timpul marelui războiu mondial, fac ca să fie strâns legat de Moții Ardealului. In anul 1918 a fost primul care a format garda națională în Munții Apuseni și sub comanda sa a mers la Alba-Iulia la 1 Decemvrie 1918, cu ocazia înfăptuirii celui mai înalt ideal „Unirea Tuturor Românilor cu Patria Mamă", servind garda de onoare în Cetatea Unirii. D-l Pretor Dr. Avram Vesa a luat parte la luptele dela Tisa în 1918—1920, în calitate de comandant al Batalionului Avram Iancu. D-l Pretor Dr. Vesa este omul poporului, este în sufletul poporului, trăiește în însuși sufletul poporului, fără de care poporul n'ar putea să trăiască.

Aceste le amintim în treacăt, întrucât mai presus de toate deviza Guvernului actual este cinste, dreptate și legalitate. Deci protestăm energic cu toții în massă și rugăm Onoratul Minister de Interne, să revină asupra ordinului și să lase la postul său pe pretorul de mai înainte".

Urmează subscrierea întregei comune.

Asupra acestui caz, care dovedește hipocrizia guvernului și ca simțire națională și conștiință de legalitate, vom reveni, publicând corespondența primită dela Abrud, din care extragem știrea că pentru 21 Aprilie se pregătesc în Munții Apuseni serbări pentru aniversarea a zecea, de când Regimentul de voluntari, motesc, „Horea" a primit botezul de sânge în luptele dela Hălmagiu sub comanda generalilor Dabija și Rasoviceanu.

Redacția.

Răspuns la o calomnie

Ziarul „Patria" din 24 Ianuarie a. c., într'un reportaj sub titlul „Ce a lucrat Mustolini la Cluj", spune că ași fi luat parte la un banchet dat în onoarea d-lui Octavian Goga, ceeace este inexact. Faptul că ași fi fost prezent nu ar avea nici-un desavantaj, deoarece la acel banchet au participat oameni distinși din lumea noastră românească. Totuși pentru a pune la punct astfel de insinuări naive, am răspuns prin „Infrățirea Românească" așa cum se cuvenea. „Patria" din 20 Februarie a. c., așa fără nici-o dovadă, în mod copilăresc, mă face *mincinos*. Ori pentru a arăta marelui public felul de a scrie al ziarului în chestie, calomniând în dreapta și în stânga, las să urmeze declarația de față, iscălită de patru persoane onorabile, cari au asistat la acel banchet, rămânând, de altfel, ca și justiția să-și spună cuvântul.

„DECLARAȚIE.

Subsemnații cunoaștem foarte bine pe D-l Dr. Lazăr Isaicu, și am fost dela început până la terminarea banchetului dat în onoarea D-lui Octavian Goga, la 20 Ianuarie a. c., în care timp nu l'am văzut pe D-l Dr. Lazăr Isaicu, nici participând la banchet, nici trecând întâmplător pe acolo.

Cluj, la 21 Februarie 1929.

Dr. Octavian Prie, s. s., fost Prezident al Camerei deputaților.

Dr. Sebastian Nicolau, s. s. Profesor—Academia comercială.

Dr. Laurian Gabor, s. s., Advocat, fost deputat.

Drd. Teodor Vidican, s. s., Președintele centrului „Petru Maior".

Din declarația de față se vede cum ziarul „Patria" mă calomniază fără nici-un motiv, cum calomniază persoane cu o situație socială bine definită.

Dr. Lazăr Isaicu,
Asistent universitar, redactor la „Infrățirea Românească" din Cluj.

In jurul pretinselor nereguli dela Centrul studențesc din Cluj.

Stimate Domnule Director,

Cerând ospitalitate în revista „Infrățirea Românească", pentru articolul ce urmează, voiu fi călăuzit de cea mai riguroasă obiectivitate în relatările ce voiu face, în legătură cu un fapt care prin natura lui se impune atenției cititorilor acestei reviste. Mă refer cum cred că se bănuește, la campania de ponegrire, o campanie repugnantă pentru compromiterea prin calomnie a acelora cari credincioși unor principii își rezervă o deplină obiectivitate în gândire și în acțiunile lor, în ciuda presupuselor curente de generală acapare sufletească dni Țara Românească.

Soartea primului ales, pentru a fi lovit, mi-a revenit mie. Planul de atac bine ticluit, așa se credea la început, a pornit împotriva mea o întreagă avalanșă de fetide calomnii de impudice bârfeli. Am fost acuzat de fraude. Fraude în gestiunea mea de președinte al Soc Acad. „Petru Maior". Nereguli în gestiunea mea de președinte al unei Societăți, pentru care am lucrat cu inimă și devotament.

Desmințirile oficiale și mai cu seamă protestele studenților sesizați de această tentativă de defăimare a Centrului stud. — Cluj, au stigmatizat în deajuns morala unor profesioniști ai indecenții gazetărești.

Față de cercurile stud., situația mea este clară. Marele public? care nu se mulțumește cu desmințirile justificate apărute în ziarele „Universul" din 7 Martie, „Națiunea" din 4, 5, 6 Martie și „Patria" din 7 Martie, se va convinge de netemeinicia acuzațiilor ce mi se aduc, prin sancționarea calomniatorilor de către tribunalul Ilfov. Ziarele cari au secondat cântul corespondenților de mahala vor amuți și ele. Primul care va tăcea va fi, nu mă îndoesc de loc, organul lătrător al Jidovilor din Ardeal, fițuica care miroasă a usturoi, „Uj kelet"-ul din strada Dorobanților — Cluj.

E bine însă să se știe; și rostul articolului acestuia este să se cunoască și culisele unde s'a înfiripat planul de purificare? a acelora cari s'au făcut culpabili față de morala publică. Afirmațiunile mele au la temelii, documente. In consecință desfid orice încercare de desmințire în viitor, desmințire care de altfel nu s'a produs până acum deși de o săptămână aduc acuzații publice autorului articolului din ziarul „Curentul" a declarațiilor ce urmează. Redacția ziarului „Curentul" scoate factor comun în delictul de calomnie ce-i atribui, Ministerul de Interne. „Chestiunea ne-a fost comunicată de Ministerul de Interne". Acesta este răspunsul ce l-am primit dela București, atunci când m'am interesat de autorul articolului.

Ei bine, eu nu vreau să cred și ași dori ca faptele să nu mă desmintă, repet, nu vreu să cred că procedeul de răsbunare prin ca-

Domnii a fost inaugurat cu consimţământul Domnului Ministru Vaida Voevod. Desminţirile din ziarul „Patria“ sesizat de inexactităţile din ziarul „Curentul“ sunt cred o probă evidentă, că autoritatea publică a Ministeurului de Interne nu se solidarizează cu acei cari din lipsa de vigilenţă a forurilor competente azi pot poza în mari demnitari ai diferitelor departamente.

Rog însă pe Domnul Ministru Vaida Voevod să mă creadă pe cuvânt, că nu doresc să rămân în faţa opiniei publice un delapidator. Şi am convingerea că nici Domnul Ministru Vaida Voevod nu doreşte să aibă de colaboratori în Minister, oameni cari vor fi sancţionaţi pentru calomnie prin presă. In această situaţie sunt sigur că nu vor întârzia prea mult sancţiunile pentru acei care compromit instituţia Ministerului de Interne.

Opinia publică să ia act de aceste procedee de defăimare inaugurate drept mijloace de răsbunare şi să fie prudentă atunci când sancţionează.

Teodor Vidican,
fost preşedinte al Centrului Studenţesc Cluj.

CUM SE ASCUND JIDANII. Aflăm din cunoscuta revistă antisemită *Weltkampf*, ce apare la München, Deutscher Volksverlag Dr. Boepple, No. 63 din Martie 1929, că fostul ambasador al Franţei pe lângă Curtea Ţarului Nicolae II, ce se împăuna cu numele Paléologue şi se dădea drept un urmaş veritabil al familiei împăraţilor bizantini, că acelaş istoric nume, este de origină Jidan, ieşit dintr'un „ghetto“ galiţian. Aşa se explică intervenţia lui energică pe lângă Ţar în favoarea consângenilor lui.

ATRAGEM ATENŢIA gazetarilor de sânge românesc asupra felului cum judecă revista germană *Weltkampf* din Martie 1929, filosemitismul suspect al guvernului Maniu.

INFORMAŢIUNI

D-l Dr. AMOS FRÂNCU, ADVOCAT, FOST DECAN, ŞI-A REDESCHIS BIROUL ADVOCAŢIAL — CLUJ, CALEA VICTORIEI 44.

O VESTE IMBUCURĂTOARE. Aducem la cunoştinţa cititorilor noştri, că la 1 Martie acest an, a apărut în Bucureşti, sub direcţia distinsului profesor universitar Dr. N. C. Paulescu, ziarul săptămânal, purtând numele *„Apărarea naţională“*. Citim cu plăcere şi nădejde articole însufleţite, semnate de Profesor Paulescu, Dr. V. Trifu şi Alexandru Ion Bogdan. Urăm viaţă lungă noului organ de luptă antisemită din Bucureşti; situaţia actuală a ţării cere imperios ca tineretul universitar din capitala ţării să se grupeze în jurul acestei gazete, reluând lupta cu sporită vigoare, servindu-i drept exemplu de tenacitate consequenţă şi curaj, iubitul lor profesor Dr. N. C. Paulescu şi ajutând din răsputeri pe inimosul dr. V. Trifu, în răspândirea rapidă a susnumitului ziar.

RECTIFICARE. La întrunirea din 2. I. 1929 dela Dl. Profesor Gh. Maxen preşedintele L. A. N. C. din Buzău, au luat parte numai D-nii: Gh. Maxen, Gh. Dragomir, Virgil Niculescu şi Petre Bălănescu.

Dl. Mihail Negulescu nu a luat parte la acea întrunire, cum din eroare a fost publicat în No. 8. din 15. II. 1929 al revistei noastre. D-sa s'a întâlnit cu dl. Virgil Niculescu în centrul oraşului şi deacolo au pornit amândoi spre casă.

MULŢĂMITĂ PUBLICĂ. *Societatea arcăşească „Ştefan cel Mare“ din Cernăuţi, secţia Roşa,* mulţumeşte şi pe această cale vrednicei societăţi surori a arcaşilor „Ştefan cel Mare“ din Rădăuţi, pentrucă în adunarea generală din 24 Februarie 1929 a renunţat unanim la pretensiunea ei de 3.300 (trei mii trei sute) lei, ce o avea la soc. arc. Cernăuţi, din timpul congresului şi a serbărilor arcăşeşti dela Cernăuţi, 29 şi 30 Iunie 1928, în urma cărora a rămas — după cum se ştie — un deficit de 33.158 lei.

Pentru conducerea societăţii:
ss. *Valerian Dugan.*
ss. *Iordache Grosu.*

NOUL COMITET pe anul curent al societăţii arcăşeşti „Ştefan cel Mare“ din Rădăuţi (Bucovina) a fost ales în 24 Februarie 1929, în frunte cu dl. inginer Ştefan Larionescu ca preşedinte, dl. student în drept Cristofor Marcu ca vicepreşedinte, dl. plutonier major i. p. Avram Marţincu căpitan al arcaşilor, agricultorul Constantin Colibaba vice-căpitan al arcaşilor, gospodarul Petrea Popadiuc director al gospodarilor, meseriaşul Simion Simota vice-director al gospodarilor, agricultoara Aspazia Colibibi directoară a gospodinelor, agricultoara Floarea Şerbăniuc vice-directoară a gospodinelor.

Aceşti conducători, fiecare cu alte sentimente politice, se pare, că şi-a dat mâna, să colaboreze împreună *pe teren curat cultural* şi să adune sub drapelul societăţii pe toţi Românii dela brazdă şi dela bresle din vechiul oraş moldovenesc „Rădăuţi“.

De vor face aşa, vor fi pildă bună şi pentru alţii. De vor face altfel, va pierde societatea încă un prilej, de a fi, ceea ce trebuie să fie adică „Altarul de jertfă al naţiunii şi sufletul neamului nostru“.

PARASTAŞ LUI PETRU BARIŢIU. Pentru memoria lui P. Bariţiu, cu ocaziunea aniversării a 25 de ani dela înfiinţarea primei tipografii româneşti în Cluj, Duminecă 3 Martie 1929, dimineaţa, s'a oficiat un frumos parastas la cimiterul din Cluj, în faţa unei alese asistenţe.

S'a scos în relief de către rectorul universităţii, *Dl. Dr. Emil Haţieganu* însemnătatea actului dela 1904 şi zelul depus de defunctul P. Bariţiu în activitatea sa românească.

Dl. *Dr. Nicodem Cristea* avocat, a servit cu amănunte preţioase şi interesante din viaţa celui dispărut.

Dl. *N. Popa* prof. şi Dl. *Dr. Lazar Isaicu*, medic şi asistent universitar, ambii membri al L. A. N. C. au tras paralela ce există între zelul ce nu cunoştea piedeci, al defunctului, şi între lupta celor grupaţi în jurul unui *crez* şi în jurul unui *ideal*.

DIN SUCEAVA (Bucovina). Citim în Monitorul Oficial că D-nii prof. *Gh. Gârlan* şi *Gh. Socoliuc* dela Suceava (ambii foşti candidaţi ai L. A. N. C.) au fost numiţi *profesori cu titlu definitiv*.

Felicitările noastre!

JIDANII ŞI STUDENŢII. Redăm mai jos concepţia Jidanului despre studenţi, reproducând în mod fidel cele ce urmează din „Almanahul izraelit ilustrat“ pe anul *1906*, pag. 33: *„Student! Pentru bietul Evreu, noţiunea aceasta înseamnă primejdiosul element de dezordine, de iresponsabilitate socială, de violenţă într'un cuvânt“*